

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 23

בס"ד ערש"ק פר' בהעלותך י"ג סיון תשנ"ו

דבר החברותא

ע שנחוש בצערו שאין לו דירה בתחתונים. לינו לזכור זאת ולקחת בכל כוחינו ומרצנו את הציווי "ובחרת בחיים" ולהוציא מן הכח לפועל ע"י תפילה והתבודדות, ולהפיל תחינה לפני יושב מרומים, שנוכל לשמוע ולהתעורר אליו דרך הסיבות ששולח לנו, ולקיים את רצונו שנתאחד כולנו ביחד באחדות אמיתית בלי שום שנאה אחד על חברו, בלי לשון הרע ורכילות, להרבות בגמילות חסדים, ולהמליך את עול מלכותו עלינו, וע"י זה נראה בהתגשמות כל הנבואות הטובות שהנביאים התנבאו על אחרית הימים וזה יהיה בימינו הללו אכ"ר.

ב עומדנו אחר זמן מתן תורתנו, קיבלנו את הציווי ו"בחרת בחיים" שהיא תורתנו הקדושה, ובמדרש נאמר שבכל יום ויום יוצאת בת קול מהר סיני ומכרזת "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" וידוע הקושיה, שאם יוצאת בת קול מדוע אנו לא שומעים ואם אנו לא שומעים מדוע יוצאת? והסביר הבעש"ט שהירהורי התשובה העולים בלבו של אדם בכל יום הם מחמת ה"בת קול" שיוצאת מהר סיני. **א** ין יום שלא עוברים על כל אחד ואחד הרפתקאות שונות שהם בבחינת ה"בת קול" מנותן התורה שנתעורר ולא נשכח ממנו, ולשם כך משובב לנו סיבות מסיבות שונות

פנינים יקרים

אמר היהודי הקדוש זצ"ל על הפסוק: "המאמין לא יחוש" (ישעיהו כ' ט"ז) על ידי אמונה לא ימהר ולא יחוש בדעתו... שאין לבו נמהר ולא ייעף ולא ייגע מתוחלתו, גם בהמשך הזמן כשנתעכב מבוקש נפשו עכ"ז לבו חזק באמונה ואינו ממהר ליאש עצמו ע"כ. (עיין תורת אמת ח"ג).

הרי שהיאוש הוא תופעה אנושית אשר מקורה העדר המתלווה לכל נברא. ורק המאמין האמיתי מחוסן ממנה כי הוא פונה תמיד במחשבתו וברגשותיו אל המציאות העליונה אשר רק היא שופעת במציאות.

(תוספת נתיבות במחשבת החסידות)

ענין האהבה הטבעית שבנפשות ישראל לאביהן שבשמים היא מחמת מקור חוצבן שהן חלק אלקי ממש ומיוחדות בתכלית יחוד באור אין סוף ממש, וא"כ יש להבין איך אפשר שאהבה גשמית תהי' בכוחה לדחות את האהבה האלקית שהיא כטבע האש המושכת ועולה למעלה....?

אך סיבת הדבר היא גסות הרוח שזו דוחה את האלקות מלבו כי אין אני והוא יכולים לדור כאחד ע"כ מסתרת בעומק הלב... ובאשר היא מצומצמת ומוסתרת שוב יכולה האהבה החיצונית להתגבר ולהתפשט ולהיות מכסה לאהבה האלקית ולמנוע לבל תתפשט ותתגלה אפילו ע"י התבוננות...ר"ל

(שם משמואל פר' בהר בביאורו על ספר התניא)

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

אדר תשל"ד לונדון

הגמור ממציאות הטבע המדמיון לו השכם והערב, כי השלוח לפי ערך תפילתו היא תכליתו, ואין זה אלא מצד התחבולות השנונות של יצרו, כי אין ניצולים מן הסכנה האורבת לו בעל כרחו, בין אם רוצה או לאו, אלא ע"י ההסכם השלם בלב על אמיתת מציאות סכנה זו, ובמאבק עמה ועל ידו יגיע למציאות ההתקשרות והדבקות בבוראו.

דרכו של מאבק זה - דומה לאותו רב החובל שספינתו נקלעה בין הגלים הסוערים בים הזועף, והאניה חישבה להישבר ולצלול תהומה ורק עוז לבו והעקשנות של רב החובל להחזיק מעמד ויהי מה, ולא יתן לספינה להיות טרף למים הזידונים, והוא חותר בכל כוחו להגיע לחוף מבטחים, בכל אותן שעות של הסערה אינו חושב אלא על מציאות הסכנה ועושה הכל במסירות נפשו שסימני היאוש לא יחדרו אל לבו, ואז עם קרש אחד מקרשי הספינה הוא מצליח להגיע לחוף ונשאר בחיים וכולם מהללים ומשבחים עוז רוחו ואומץ לבו וכל נוסעי האניה מכירים לדעת להכיר תודה למצילם ולמושיעם. כך גם האדם כל אחד לפי דרגתו ולפי מעשיו יכול לשמש עוגן הצלה לרבים ע"י התפשטות חלקי נפשו להאיר באור נשמתם ע"י עוצם מאבקו ורוח גבורתו לא לתת ליאוש המכרסם בלב תמיד להאבידו מן העולם, יחד עם כל אלה אשר חשבו וקוו שעל ידו יוכלו למצוא מנוחה לסערת נפשם בבקשם יחד מקור חיותם בכל אותו הזמן אשר החושך מכסה ארץ והתהוה והישימון מנת חלקם בבחינת ערטילאין, ומבקשים נתיב האמת להגיע לחוף המבטחים של האמונה הפשוטה ולחיות את הבחינה של "כגמול עליו אמו - כגמול עלי נפשי"!!!

למע"כ ידידי וחברי, אחד"ש באה"ר וידידות כראוי.

... כשעלה במחשבתו וברצונו הפשוט לברוא האדם, חפץ הקב"ה להשרות שכינתו בתחתונים, תחתונים דווקא, במציאות המדרגה התחתונה ביותר של דירה בתחתונים, וצמצם לו לנברא היגיעה והעבודה למצוא תמיד אפסותו, בכח הבחירה אשר חננו הבורא יתברך מאז הצייו הראשון: "מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל".

מתוך שלימות ההטבה של הבורא ברוך הוא שהוא הטוב הגמור והמטיב השלם שאין שלימות למעלה הימנו, החפץ בטובת נבראיו להשביע להם מטובו ולהעניק למבחר הברואים יקרת סגולת עליונים שאין השגת האדם שולטת שם מחמת שאינו מסוגל מעצם מהותו להשיג את מה שלמעלה מהשגתו, ואף כי כל אחד, יגיעתו ועבודתו תישאר לפניו המציאות שלמעלה מהשגתו, כי תכלית הידיעה שלא נדע, - נשאר לו לאדם איפוא להתצמצם כל זמן אשר נשמת רוח חיים באפו להיאבק על נטיות טבעו, ובכך הוא זוכה לחיים של דביקות והתקשרות עם בוראו שזאת הוא כל תכליתו בעצם בריאתו - ע"י המאבק עם עצם מעצמיו חומרו העכור וכל מכשוליו בעליות והירידות יזכה אולי להיות נשימה אחת של הרף עין אחד עם ביטול האמת להידבק ולהיכלל בחי החיים - וחי לעולם!

בפרשת ימי מאבקו של האדם על חייו, משמש לו עוגן הצלה להינצל ממערבולת הזמן - ההתפשטות ממציאות לבושי הטבע - ובשתיים שהן אחת ימלט נפשו. הכרת ערך סכנתו התמידית והרצון להישאר בה תמיד במשך כל ימי חייו, שהן ההיפך

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

מגעת, והרי כמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו שמצד עבודתנו עובד האדם רק במצב שהצתמצמה לו השגתו כפי ערכו ותהי" גדולה למאד כפי המשוער - ובתמורת עבודה זו, מקבל האדם אוצר יקרת עליונים סגולת עולמים של התקשרות וחיות הנצח באותה הבחינה שהקב"ה מטייל בגן עדן ואין מזדעזעים ממנו, האדם מקריב לפניו חיי שעה וזוכה בם חיי עולם - הוא מוסר חומר בלה ונאבד והוא מקבל דבר נצחי לעד ולעולמי עד.

כשמתחילין לעלות בדרכי אמונה נתקפים העולים בהם במאבקים ובמכשולים רבים מאד כמאמר זכרתי לך וכו', - לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה, והפחדים והכאבים חזקים מאד עד בלי שיעור, וכפוגשים באותה הדרך חבר נוסף אשר גם לו מזדמנים כל אותו מכשולים ומוקשי דרך - הרי מה טוב ומה נעים שבתם ולכתם יחד לחזק איש את רעהו וכל אחד מדבר על לב חברו, והחבר הזה אינו יכול להיות אלא בבחינה של האהבה הבלתי תלויה בדבר תהי" שרויה ביניהן, כי דרך האמונה שזכרנו כל טבעה היא פשוטה כל כך ששום דבר אינה יכולה להיות תלויה בה ואינה סובלת אפילו נימא אחת שאינה פשוטה כרצון הפשוט של הבורא,

הדרך הזו הולכת ונסללת לאדם ההולך בה תוך כדי הליכתו וצעידתו, ואז יוצר אותה בכך והופכת להיות כבושה לרבים כמו כל אותם הדרכים שכל הצדיקים האמיתיים כבשוה לפנינו לזרעם אחריהם עד היום הזה מאבות אבותנו אברהם יצחק ויעקב משה רבנו ודוד המלך ע"ה, וכל התנאים והאמוראים שע"י מסירות נפשם והפקרותם בבחינה של אדם ובהמה תושיע ה' שדרשו חכמינו ז"ל, אלו בני

מנגדו של האדם - שליח מעלה - עושה שליחותו באמונה ומצוי תמיד אצל האדם להכשילו בכל אשר יוכל לו במחשבה ודמיונות שוא או בנסיבות כאב וכשלון רבתי ולאחר מכן מכניסו לייאוש אכזרי וסוטר לו על פניו ומחשיך לו כל עולמו עד שאינו מסוגל להשיב מלחמה שיערה, כי כפי גודל רוחו של האדם כך גדול לעומתו יסוד טבעו, המושכו אליו כדי שייחפך לשליטו הבלעדי ובאמונה עושה מלאכתו, וכל תפקידו הוא שנלמד ממנו חובתו וחובת מלחמתו ע"י ההודאה בדבר הנובעת מהכנעה הגמורה והאמיתית בבחינת יהודה שהודה ולא בוש וזכה לדוד המלך ע"ה שנתן לעולם הבחינה של "וחטאתי נגדי תמיד".

כל זמן שעדיין לא נתבררה לו לאדם היטב יסוד טבעו ושבעל כרחו הוא חי עמו כל הימים בגזירת בוראו שהעניק לו יחד עם זה כלי מלחמה וכוחות בהם יוכל לו ויהפכו מאויב לאוהב, ואשר על ידו דווקא יגיע לנצחיותו וכל זמן שהאדם לא ישים על לבו להאמין אמונה שלימה ואמיתית שבידו לנצח בהכריחו את הקדושה לעזרהו להכות אויבו בנפש - עדיין תוחלתו ממנו והלאה - וכי על זאת גופא, הפך להיות המאבק הנורא, להאמין באמונה חזקה שהנה ע"י האמונה שהיא ראש הסבל ינצח סוף סוף את המלחמה, וכל הנצחון הוא שאינו מניח אף לרגע כלי נשקו מידו. וידיו עושות אמונה בחפצו העז להתעקש להיות מופקר מהכל ע"י הביטול הגמור לרצון בוראו החפץ בטובת השלימות של נבראיו וצמצם עצמו בו כדי שיהיה מוכשר לקבל שפעת אור תענוג העליון האמיתי שלמעלה מהשגת אנוש ע"י עוצם מלחמתו כפי השגתו של עד כמה שידו של אדם

אדם הערומים בדעת ומשימין עצמן כבהמה, על ידם זכו והקימו האומה הישראלית שקיבלה תורה וכל פרשת ייסודה וגלגוליה במשך כל ימי הגלויות, להגיע למצב שלפני החטא ע"י עבודת האנוש ובמסירות נפשם לנצח טענת ברואי מעלה, "מה אנוש" ע"י הבחינה של "ונחנו מה". ולשמש קונם להגיע לתכלית עומק כוונת הבריאה שעלה במחשבתו יתברק

לברוא העולם במדת הדיו, ואשרי מי שזוכה להגיע עם עבודתו עם ביטול האמת, וכל העולם כולו כדאי הוא לו אם יזכה ולו רק לנשימה אחת של משך כל ימי חייו וממילא תזרח עליו רוחו של משיח ועל ידו יזרח אורו של משיח הכללי, ולהיגאל גאולת עולמים.

כה דברי אוהבך וידידך כל הימים בלב ונפש.

אמאריס קזריס צפ"י דברי אל"ר הרא"ש e'le k'כתבם הר"ר גז"ל סג"ל e'le k'

הרא"ש שליט"א הסביר את הפסוק "ודברתם אל הסלע", שמשה רבינו ע"ה היה מגמגם בלשונו ולא נתרפא מזה, כי ה' רצה שיזכור תמיד פגם הדיבור שלו שדיבר על ישראל באמרו "וזהם לא יאמינו לי", וכאשר אמר לו ה' להוציא מים מהסלע, חשב משה כי לא כדאי להוציא מים בתוך כל מחנה ישראל ע"י הפגם שלו היינו ע"י הדיבור ולכן הכה את הסלע. אבל השי"ת רצה דוקא שיעורר קדוש שמו יתברך ע"י הפגם שלו ודוקא ידבר.

פעם ביושבנו בשולחנו בש"ק, וזה היה בשבוע שחל יום היא"צ של הצדיק הרבי ר' זושא זיע"א, ספרתי ממנו כי היה נודד בכפרים וישובים ופעם ראה והכיר על איש אחד שהוא מלא עבירות, נתיישב רבי זושא על ידו והתחיל להתודות בבכיות: אוי לך זישא מה עשית ביום פלוני, כיצד חטאת כלילה פלוני וכו', והתחיל לפרט חטאים ופשעים שהאיש הזה עשה, ואמר כל זה לעצמו. היהודי הלזה נתעורר עד עומק נשמתו בראותו שהאורח מזכיר את כל עונותיו, אמר לו היהודי: גם אני עשיתי את כל העבירות שאתה מזכיר עליך, אמר לו רבי זושא: נו לאמיר ביידע תשובה טהון! ושניהם התחילו לומר ויודי ורבי זושא כבר לא הרפה ממנו עד שהדמעות רחצו את כל עונותיו, כך החזיר אותו למוטב.

אמר לי הרא"ש: האם אתה חושב שרבי זושא אמר ויודי על עונות השני? לא נכון, אזא צדיק וועט נישט מאכן אזעלכע קונצן? אלא כאשר ראה חטאים ופשעים על יהודי הבין שהוא שייך בזה שמץ של אותה עבירה, והתחיל לשוב בעצמו בתשובה שלימה על אותו שמץ עבירה, וכך נתעוררה הנקודה הפנימית אצל היהודי שגם ישוב בתשובה. וזה כמ"ש הבעש"ט הק' על מ"ש חז"ל "הרואה סוטה בקלקולה" - יזיר עצמו מן היין ואמר כי אם ראה צדיק עבירה על משהו, סימן שגם הוא שייך לכך, ועל זה הוא צריך להזיר עצמו מן היין לפי שראה סוטה בקלקולה. וה' יזכנו לשוב בתשובה שלימה מתוך חסד ורחמים.

השמחה במעונם

להר"ר מנחם יהושע רוביפלד ומשפ' להולדת הנכדה

להר"ר צבי וינטרוב ומשפ' להולדת הנכד

למשפ' רוזנטל להולדת הנכד

להר"ר יעקב עמית ומשפ' לנשואי הבן

למשפ' וינקלר לאירוסי הבת

למשפ' כהן לנשואי הבת

להר"ר גדליה סגל ומשפ' לנשואי הנכדה

להר"ר צבי עמית ומשפ' לנשואי

להר"ר בנימין זאב סגל ומשפ' לנשואי הבת

להר"ר בנימין פשקוס ומשפ' לנשואי הבן

להר"ר חיים גולדשטיין ומשפ' לנשואי הנכדה

להר"ר חיים שמחה נאדעל ומשפ' לנשואי

להר"ר שמואל יעקבזון ומשפ' לנשואי הבת

לע"נ הר"ר שאול בהר"ר אברהם חיים ז"ל נלב"ע י"ג ניסן תשל"ה

לע"נ חיה שרה בת הר"ר אפרים ע"ה נלב"ע כ"ג ניסן תשל"ג